

Mít Ướt

Contents

Mít Ướt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	29

Mít Ướt

Giới thiệu

Thể Loại: Đàm MỹEditor: Tổ Tổ (Cụt điền =))Tiểu Diệp thật sự khóc không được mà cười cũng không xong. Đứa nhỏ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mit-uoat>

1. Chương 1

Tiểu Diệp thật sự khóc không được mà cười cũng không xong. Đứa nhỏ trong lớp của cô lại khóc nữa rồi, vì hay khóc nên mọi người dường như đều quên mất tên cậu nhóc, mà chỉ gọi Mít Ướt, có điều thân là người dẫn dắt lớp học nên cô cũng vẫn nhớ rõ tên của cậu nhóc là Lâm Hoài.

Cha mẹ Lâm Hoài đều là phần tử trí thức, cha là giáo sư kiến trúc vùng D, du học ở Pháp, Thành S có những bảo tàng kiến trúc đứng đầu nào cũng đều là do ông thiết kế, mẹ là bác sỹ hướng dẫn tại bệnh viện lớn khu D, là chuyên gia ngoại khoa nổi tiếng thế giới.

Có cha mẹ như vậy, Lâm Hoài hẳn là vô cùng xuất sắc.

Chính xác mà nói thì cậu bé rất đẹp, da dẻ trắng nõn nà, hai má như đánh phấn, lông mi rất dài, ánh mắt đen nháy, sống mũi xinh xinh, khi cười lên đôi môi cong thành vòng cung trông rất đẹp. So với những đứa trẻ 13 tuổi nghịch ngợm không nghe lời bình thường khác thì thật sự rất đáng yêu.

Lúc vừa đến trường, cậu bé đều được tất cả mọi người yêu mến, bất kể là giáo viên hay là bạn học.

Thế nhưng, mới hai ngày, mọi người dường như đã phát hiện, cậu thích khóc, vô cùng thích khóc. Tần suất khóc đạt đến ba, bốn lần mỗi ngày, thậm chí còn nhiều hơn, mỗi lần khóc đều khiến lòng người ta như muốn rách ra. Thế nhưng ai khuyên cũng vô dụng cả.

Lâm Hoài cứ khóc mãi, khóc mãi như thế thôi.

Hỏi tại sao cậu lại khóc, cậu không nói lời nào, chỉ thấy nước mắt cứ từ hốc mắt chảy ra, cũng không phải là khóc lớn tiếng, chỉ thút thít, như thể tủi thân chuyện gì lắm nên mới rơi nước mắt vậy.

Tiểu Diệp lần đầu tiên nhìn thấy, con tim nhanh chóng cảm thấy tan nát.

Nghĩ kĩ lại, rốt cuộc thì điều gì đã làm tổn thương tới trái tim đứa nhỏ này như vậy chứ?

Có bạn nhỏ nào bắt nạt cậu sao?

Hay có giáo viên nào đó không cẩn thận lại to tiếng với cậu?

Hay ở nhà Lâm Hoài phải chịu ầm ỨC, cha mẹ đi làm bận bịu không có thời gian chăm sóc cho cậu bé?

Hay là bên ngoài có người ỨC HIẾP cậu?

...

Dù sao chỉ số thông minh của Lâm Hoài cũng chỉ có 78.

So với người bình thường thì thấp hơn một chút, nhưng cao hơn A Cam, chỉ số thông minh của A Cam là 75.

Tiểu Diệp chưa từng thấy đứa quỷ nào thích khóc đến như vậy, nhưng các bạn nhỏ cũng đều rất thích Lâm Hoài, vây xung quanh cậu bé vụng về mà khích lệ dễ dàng, thậm chí còn không thể tiếp thu bài học, cô chủ nhiệm cũng nhiều lần tự mình đi an ủi, nhưng cũng chẳng có chút tác dụng nào cả.

Cuối cùng, họ đành phải mời cha mẹ của Lâm Hoài tới trường.

Tiểu Diệp lần đầu tiên gặp cha mẹ Lâm Hoài, cảm giác rất lo sợ.

Nhưng dù là phần tử trí thức cao, cũng chỉ là cha mẹ, cha Lâm Hoài ném đi thiết kế trong tay, mẹ thì từ chối ca giải phẫu lớn, chạy tới trường học, ôm lấy đứa con đang khóc, cha thì vành mắt đỏ lên, mẹ thì nước mắt rơi lã chã.

Hai người họ không đợi Tiểu Diệp giải thích, đã lịch sự cầm lấy tay cô.

“Thật ngại quá, để cô tốn nhiều tâm sức rồi.”

“Xin lỗi, có lẽ nó cần thích ứng, mong cô lượng thứ cho.”

Tiểu Diệp làm giáo viên năm năm, dạy những đứa trẻ đặc biệt như thế này cũng tới 3 năm, nhưng đây là lần đầu tiên cô gặp được phụ huynh mà lại nói chuyện dễ chịu như thế này.

Cha mẹ đến rồi, tiếng khóc của Lâm Hoài nhỏ hơn, nhưng nước mắt vẫn rơi từng giọt từng giọt, còn lòi gòí giấy kẹo thỏ mà mẹ cho cậu ra, cặp môi đỏ tươi xinh xắn vô cùng.

Có điều, vì công việc của cha mẹ Lâm Hoài rất bận bịu, cho nên hai người cũng chỉ có thể ở lại một lát rồi vẫn phải rời đi.

Vừa đi, tiếng khóc của Lâm Hoài lập tức lớn hơn, nước mắt lại lã chã.

Không phải nói con trai là đất, con gái mới là nước sao?

Cứ như vậy nhiều, các bạn nhỏ tựa hồ cũng quen dần, nên không có phản ứng gì mấy, có điều mọi người bắt đầu gọi cậu là “Mít Ướt”.

Tiểu Diệp nghĩ mãi không ra, về kể với bạn trai, bạn trai cười nói, hơn mười tuổi cũng vẫn chỉ là đứa nhỏ tối dạ quanh quẩn ở trường học, nhất định là khó như vậy sao, làm cho cô không lo lắng nữa, nếu không vài ngày nữa có lẽ sẽ chuyển đi.

Tiểu Diệp rất buồn, tuy là bạn trai của cô, nhưng lại không nghĩ rằng từ miệng hắn nghe được hai từ “tối dạ” này.

Có điều, sự việc rất nhanh đã có chuyển biến tốt.

Đó là một lớp học kĩ năng, có nhiều đứa trẻ đặc biệt được đem đến trường học của Tiểu Diệp, chỉ số thông minh nhìn sơ qua hơi thấp, ngôn ngữ đọc có trở ngại, bệnh tự kỉ, những đứa trẻ mắc bệnh ADHD (*chứng bệnh thiếu chú ý và quá hiếu động* – google) dựa theo khả năng cao thấp chia thành 2 lớp. Khả năng cao hơn gọi là lớp Tài Nguyên, gọi là lớp Đặc Thù là những đứa trẻ khả năng thấp hơn.

Đương nhiên, Lâm Hoài nhất định là ở lớp Đặc Thù. Bất quá, lúc ở trên lớp học kỹ năng, lớp Tài Nguyên và lớp Đặc Thù sẽ ở cùng một lớp học.

Hôm đó, Lâm Hoài không khóc, thần kinh của các bạn học cả lớp đều bị kéo căng, muốn nói đứa trẻ Mít Ướt đó lúc nào thì lại muốn khóc.

Quả nhiên, thầy giáo tắt đèn phòng học, mở phim chiếu, Lâm Hoài ở một góc trong phòng, nức nở khóc.

Dạy lớp kỹ năng là một giáo viên lớn tuổi, rất kiên nhẫn, lại để cho mọi người bật đèn lên khích lệ, dỗ dành.

Đương nhiên, không có hiệu quả.

Một em nhỏ ở lớp Đặc Thù bên cạnh nói: “Thầy à, Mít ướt chính là một đứa trẻ thích khóc, để cho cậu ấy khóc là được rồi”

“Thầy à, chúng em ko bắt nạt cậu ấy, cô giáo Diệp nói: “Các bạn nhỏ, chúng ta vẫn còn đang lên lớp”” Đứa trẻ này học khẩu khí của Tiểu Diệp rất giống, khiến cho mọi người cười ha ha.

Những đứa trẻ khác cũng bắt đầu náo nhiệt nói chuyện líu ríu, một số rời khỏi vị trí, tự ý đi lại.

Bé trai xinh đẹp ngang bướng khóc, ai cũng không có biện pháp, lão tiên sinh cười khổ thở dài.

Lúc này, một bé trai tương đối cao từ đám học sinh lớp Tài nguyên bước tới đối diện, những đứa trẻ khác hình như có chút sợ cậu, nhao nhao tránh tránh đi nhường đường cho cậu.

Bất kể là lớp Tài Nguyên hay lớp Đặc Thù, mọi người đều biết, Mít Ướt xong đời rồi.

Cậu bé có dáng vẻ lợi hại này tên gọi Hứa Lai, rất bá đạo, đối với các học sinh nữ cũng vô cùng hung dữ.

Cô nữ sinh Tiểu Bàn đứng bên cạnh Lâm Hoài, kéo tay Lâm Hoài nói: “Mít Ướt đừng khóc, Hứa Lai đến rồi!”

Hứa Lai thật sự đã tới, thầy giáo lắc đầu đứng một bên, toàn bộ lũ con trai đứng vây quanh Lâm Hoài cũng dần tránh ra xa.

“Này!” Hứa Lai quát to một tiếng.

Nam sinh xinh đẹp vẫn còn khóc.

Hứa Lai tiến đến nâng mặt cậu bé lên.

Miệng Lâm Hoài bị bóp đến lợi hại, nhìn xuống rất gần dám cả gan thổi vào mặt nam sinh kia. Nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống, nhưng tạm thời lại không có tiếng khóc.

Hứa Lai mày rậm mắt to, mọi đường nét trên khuôn mặt nhìn rất sâu, tướng mạo rất nhanh nhẹn, môi dày, nhưng thần sắc lại có chút bá đạo.

“Đừng khóc nữa!” Cầm ống tay áo thô lỗ lau cho Mít Ướt nũng nịu.

Lau, nước mắt rơi xuống, lau, nước mắt lại rơi xuống rồi lại rơi xuống.

Nam hài cao to bá đạo thét lớn “Có hết hay không hả!”

Lại lau, nước mắt lần này không rơi xuống nữa.

Lâm Hoài khóc thút thít nói một câu: “Muốn dùng khăn tay lau nước mắt, nếu không mắt sẽ đỏ, sinh bệnh”.

“Cậu là trẻ con còn học mẫu giáo sao? Nữ sinh mới dùng khăn tay lụa mới phải chứ?”

Lâm Hoài từ trong yếm móc ra một chiếc khăn tay trắng như tuyết đưa cho Hứa Lai.

Hứa Lai thực sự nhận lấy, nhìn nhìn, sờ lên thật mềm mại, cậu cầm khăn tay thay Lâm Hoài đem toàn bộ chỗ nước mắt còn lại lau sạch.

Tiếp theo, tự nhiên đem khăn tay cất vào trong túi của mình.

Mít Ướt không khóc nữa, lớp học kỹ năng hoàn thành thuận lợi, hơn nữa, mọi việc tiếp theo của ngày hôm nay, Mít Ướt cũng không khóc nữa.

Đình Tử – 2011/07/22 – 12:48

2. Chương 2

Đối với Hứa Lai, nhiều năm sau, Tiểu Diệp vẫn giữ ấn tượng rất sâu sắc.

Bá đạo, lỗ mãng, nhưng không mắng chửi những lời thô tục.

Thông minh, nhưng hay dang trí. Khi đi học thì ngồi yên tĩnh, nhưng thần du vật ngoại (*kiểu như người trên mây*), cái gì cũng không nghe vào, bài tập không cẩn thận, chủ quan, qua quýt. Thành tích tổng kết không được tốt cho lắm.

Kì thực, do mắc chứng đa động (*ADHD đã nói ở chương 1*) nên tinh thần luôn không dễ dàng tập trung. Tuy nhiên, khi lớn lên có thể từ từ trở nên giống với những người khác.

Nhưng Hứa Lai tuy có thân thể cao lớn, cao hơn người khác hẳn cái đầu, khí lực cũng lớn hơn so với người khác, dáng vẻ hung dữ hơn người khác, nhưng cậu lại không đánh nhau, ngược lại rất tôn trọng thầy cô, cũng không ngang ngược.

Trong số các giáo viên trong trường, đều truyền tai nhau đứa trẻ này là con của một gia đình xã hội đen.

Tiểu Diệp gặp cha của cậu, người vạm vỡ, vẻ mặt dữ tợn, nhưng đối với các giáo viên lại đặc biệt tôn trọng, hi vọng thầy cô dạy bảo nghiêm khắc đứa con của mình, ông tin rằng phải dạy con thật nghiêm, lại càng tin rằng đứa con của mình sau này sẽ không lẫn lộn vào thế giới của xã hội đen.

Khiến cho Tiểu Diệp không nghĩ đến chính là, Hứa Lai lại chính là khắc tinh của Mít Ướt.

Chỉ có Hứa Lai mới có thể làm cho Lâm Hoài không khóc nữa.

Về sau Tiểu Diệp cảm thấy, đây chính là thói quen của Lâm Hoài, một cách thích làm nũng mà thôi.

Tiểu Diệp dạy Lâm Hoài trong 2 năm, chỉ cần cậu mếu máo, nước mắt chảy ra, chính là lại phải mời nhân vật quan trọng đến đây, lớp trưởng sẽ đứng lên chạy đến lớp Tài Nguyên gọi Hứa Lai.

Hứa Lai đến, Lâm Hoài liền không khóc nữa, nước mắt được đối phương lau khô, nhỏ giọng nức nở, có lúc lại có thể cười đến tỏa sáng.

Nụ cười của cậu thực sự rất đáng yêu, rất mê người, khiến cho mọi người đều tha thứ cho những lần khóc vô lí đó.

Tuy vậy, Lâm Hoài chỉ ngắn ngủi ở trường của Tiểu Diệp có hai năm, sau đó liền theo cha mẹ đi di dân.

Không lâu sau này, gia tộc của Hứa Lai bị chính phủ quét sạch, trong vòng một đêm, Hứa gia sụp đổ, Hứa Lai cũng không đi học nữa.

Cho đến thật lâu sau này, Tiểu Diệp mới kể lại với các học sinh, lẫn vào thế giới xã hội đen bình thường

sẽ không có kết cục tốt, lúc nói, cô nhìn về vị trí Hứa Lai đã từng ngồi, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy phiền muộn.

Đình Tử 2011-07-22 12:48

3. Chương 3

Lâm Hoài khi 15 tuổi, ở Mỹ, được phát hiện có thiên phú về hội họa, cha mẹ cậu mừng rỡ như điên, không tiếc cả số tiền lớn mời giáo viên tốt nhất về cho cậu.

Tranh của cậu luôn đơn độc và thần bí, những màu sắc rực rỡ tươi mới trùng điệp từng khối hòa vào nhau, đẹp đến khó quên, khiến cho người ta phải rung động. Giới bình luận Trung Quốc đã nhận xét tương lai cậu có thể như Picasso, từ ngữ như muốn nhấn mạnh sự tán thưởng vậy.

Tuy nhiên, tự bản thân Lâm Hoài cũng không hiểu rõ được những điều này, cậu chẳng qua là cảm thấy rất vui, từ khi bắt đầu vẽ tranh, cậu không còn khóc nữa.

Đáng vẽ Lâm Hoài lúc vẽ rất nhanh, nhưng làn da vẫn trắng nõn như trước (*có liên quan???*), lông mi vẫn dài mềm như cũ, những cô gái gặp qua cậu khó tránh khỏi ngưỡng mộ. Đáng tiếc là, dường như không có cô gái nào nguyện làm bạn gái của một chàng trai đẹp nhưng chỉ số IQ chỉ có 78.

Hiện tại, Lâm Hoài hai mươi tuổi rồi. Cậu bắt đầu sáng tác bức tranh vẽ người đầu tiên.

Thầy giáo không nhịn được hỏi cậu: “Tiểu Hoài, muốn vẽ ai? Có muốn thầy tìm người mẫu cho không?”

Lâm Hoài biết cái gì gọi là người mẫu, cậu mỉm cười lắc đầu.

Cậu vẽ rất chuyên tâm, không để cho bất kì người nào nhìn tranh của cậu.

Đã qua mấy tháng, mẹ Lâm Hoài không nhịn được hỏi: “Tiểu Hoài, con không thể cho mẹ nhìn người con vẽ trong tranh sao?”

Đứa con kiên quyết lắc đầu, miệng toe toét, cười rất đáng yêu.

Phòng vẽ tranh của Lâm Hoài được khóa, chìa khóa được treo thêm một sợi dây đỏ, đeo trên cổ của Lâm Hoài. Như vậy, cậu có thể yên tâm mà rời khỏi phòng vẽ tranh, không để cho người nào nhìn thấy bức tranh vẫn chưa hoàn thành của cậu.

Nhưng kỳ thật, nếu như cha Lâm, mẹ Lâm muốn xem cũng thật quá dễ dàng. Tuy nhiên, cha mẹ rất tôn trọng đứa con của mình, dù là đứa con có như vậy, vẫn không hiếu kỳ đi xem trộm.

Họ cũng đoán có phải Lâm Hoài vẽ cha hoặc mẹ hay không? Dù sao khi vẽ tranh cũng không hề có người mẫu.

Khi Lâm Hoài hai mươi một tuổi, triển lãm tranh đầu tiên của cậu được tổ chức.

Người Hoa, đầu óc tối dạ, họa sĩ, thiên tài.

Triển lãm tranh thành công chưa từng có.

Rất nhiều giới truyền thông trong nước đã qua Mỹ để phỏng vấn Lâm Hoài, nụ cười nhàn nhạt của Lâm Hoài, cứ mê người và đáng yêu như vậy.

Ngày cuối cùng của triển lãm tranh, bức tranh vẫn được một miếng vải che đi nhân vật thần bí cuối cùng cũng được mở ra.

Trời xanh mây trắng, ở chính giữa là một thiếu niên tóc đen, đầu được vẽ đặc biệt lớn, vẽ mặt trừu tượng mơ hồ. Chỉ có thể nhìn thấy hàng lông mày rất thô, môi rất dày, còn ánh mắt rất sáng, trong tay tựa hồ cầm hộ chiếc khăn tay lụa trắng.

Sắc thái tươi sáng, đơn độc không phải trước sau như một. Người xem tranh sôi nổi dừng chân lại xem, phỏng đoán khác nhau.

Khi được phỏng vấn, hỏi han và đề cập đến Lâm Hoài sẽ vô đầu, sau đó mới hỏi: “Cậu ấy có phải rất lợi hại hay không?”

Phóng viên phỏng vấn cũng không trông mong sẽ có được một đáp án bình thường, miễn cưỡng trả lời: “Vâng, xem rất đường như rất là lợi hại, Lâm tiên sinh, người trong bức họa đó là ai?”

Lâm Hoài cười, quên mất những lời trước đó mẹ đã dạy..., lộ ra hai hàm răng trắng bóc, cười đến mức hai mắt híp lại: “Không thể nói cho cô biết a!”

Phóng viên ngượng ngùng.

Lâm Hoài không muốn bán đi bức tranh này, đem treo ở trong phòng ngủ của mình, đối diện với giường, buổi tối sẽ nằm lý ở trên giường hướng về người trong bức tranh cười.

Ha ha, ha ha, cậu vui vẻ mà cười.

Trong bức họa chính là khắc tinh của cậu, Hứa Lai.

Lâm Hoài đối với người thiếu niên đó có rất nhiều hảo cảm.

Thật ra, chính cậu cũng không hiểu tại sao hồi còn nhỏ lại thích khóc như vậy, những giọt nước mắt lớn cứ rơi xuống, thấy trong mắt rất nóng, cảm giác rất thoải mái.

Chỉ có một lần đó, hai mắt đầm lệ như ánh trăng mờ, thiếu niên mày rậm mắt to, hung dữ quát cậu, sau đó lại rất nhẹ nhàng đem ống tay áo lau nước mắt cho cậu.

Đột nhiên, không muốn khóc nữa, muốn chơi với người kia.

Lâm Hoài không có cái gì gọi là bạn bè, nhưng lại muốn chơi với cái người không học chung lớp này, chính bản thân mình lại không đến lớp học Tài Nguyên kia.

Thế là, Lâm Hoài nghĩ tới việc hay là phải khóc, khóc rồi, người kia sẽ đến chơi với cậu.

Lâm Hoài hướng về người trong tranh cười, trong lòng cũng lướt qua suy nghĩ này, sáu năm rồi, Hứa Lai đang ở đâu, hiện tại bản thân có khóc, cũng vô dụng rồi.

Đình từ 2011-07-22 12:49

4. Chương 4

Hứa Lai lăn lộn coi như vẫn ổn, dĩ nhiên so với việc cha cậu mong đợi còn kém rất xa.

Từ sau khi xảy ra chuyện, người trong nhà còn chưa kịp chạy đi, thì đều đã bị bắt hết, tuyên án, xử bắn, cha của cậu coi như vẫn tốt hơn, bị tuyên án hai mươi năm tù.

Cậu không nhớ nổi cái trường học đặc thù kia, mười sáu tuổi, đã phải nghỉ học.

Cha cậu ở trong tù, tuy là không thể đánh cậu, nhưng sự uy nghiêm của cha vẫn còn, dặn dò cậu không được đi vào con đường hắc đạo, muốn cậu học thật tốt (*trong raw ghi là đọc sách thật tốt, mình nghĩ để học thật tốt sẽ hợp hơn*) khiến cho bản thân có tiền đồ.

Thực ra, kể cả khi Hứa Lai có muốn, cũng không ai để cho cậu học từ trường học đặc biệt ra để đi chặt người ra bán.

Cậu bỏ học rồi, học hành không thành rồi, đang chân chính bắt đầu trải qua khóa học nấu ăn. Các tật xấu được chú ý hơn dần dần cũng khá hơn nhiều, khi mới bắt đầu còn thường xuyên quên không bỏ muối, đổ dấm, đổ xì dầu, cắt khoai tây còn cắt cả vào tay, dần dần, tinh thần có thể tập trung hơn, cuối cùng, cũng qua được cuộc thi cấp bằng nấu ăn.

Chỉ là, công việc đầu bếp cũng không dễ tìm, mấy năm nay, cậu cứ ở canteen của trường học, nhà hàng nhỏ, quán cơm sáng, giữa quán bán hàng chạy tới chạy lui, thỉnh thoảng còn giúp người khác đảm nhiệm việc tổ chức tiệc trong nhà, kinh nghiệm ngược lại tích lũy được không ít, nhưng các hình thức lớn hơn thì vẫn chưa từng được biết.

Tuy nhiên, cậu không kết giao bạn gái, không hút thuốc uống rượu, tiền ngược lại cũng tích lũy được một chút, hơn nữa trong nhà có bao nhiêu vẫn còn lưu lại một chút, cậu định cuối năm tự mình mở một quán ăn, làm ông chủ nhỏ.

Ngoại trừ người quen trong công việc ra, Hứa Lai cũng không có cái gì gọi là bạn bè, trước khi trong nhà xảy ra chuyện, tính tình cậu bá đạo, lại trong gia cảnh xã hội đen, người khác đều sợ cậu; sau khi trong nhà sinh chuyện, đến lúc bỏ học, cậu lại bị coi như tên gia hỏa từ trường học đặc biệt ra, cả nhà đều ngồi tù, bị xử bắn, bạn học cũng có ít nhiều kiêng kỵ.

Cậu vốn không thích nói chuyện, hiện tại, càng buồn bực *** (Đoạn này hình như có một câu chữ tục, cơ mà bạn không biết dịch ra sao nên xin phép lược bỏ =)))

Hôm nay, cậu lại một lần nữa đi thuê phòng ở, một cái gác xép của một căn phòng cũ nằm trên một con đường cũ đã năm mươi năm tuổi, tiền thuê rất rẻ, trong phòng cũng xem như sạch sẽ. Cậu cầm đồng báo cũ lên, đang dán, trên báo xuất hiện khuôn mặt một thiếu niên rất đáng yêu.

Cậu biết, người nọ là Mít Ướt.

Lâm Hoài.

Lâm Hoài không được thông minh, nhưng lớn lên rất tốt, Hứa Lai vẫn cảm thấy Lâm Hoài giống như bé thỏ con đã từng nuôi dưỡng lúc bé.

Rõ ràng là một bé trai, nhưng lại thích khóc.

Hơn nữa, tuy lúc ấy bản thân cũng chỉ mới có mười ba mười bốn tuổi, lại thường xuyên bị gọi đi dỗ dành Mít Ướt đang khóc, người khác cũng không dám nói cái gì cậu, nhưng bản thân cũng có chút xấu hổ, lúng túng.

Tuy nhiên, xấu hổ là việc của xấu hổ, cậu vẫn sẽ đi dỗ dành đứa nhỏ kia.

Thậm chí, cậu còn chuẩn bị sẵn vài chiếc khăn tay trắng trong tay, thay cậu bé kia lau nước mắt.

Lâm Hoài nhìn qua một chút cũng không ngạc nhiên (*Vậy nhìn kỹ sẽ thấy nó ngốc hả? =*)), mỗi khi khóc xong, lau nước mắt, còn có thể hướng về cậu cười, trong nụ cười có sự thỏa mãn còn có chút đắc ý.

Lúc này, Hứa Lai vừa muốn đánh cậu vừa có chút hài lòng vui vẻ.

Nhưng, hai người không ở trong cùng một lớp, cậu không thể cứ thế nhìn mãi bé thỏ này.

Hứa Lai nghĩ đến quá khứ, miệng nhếch lên, lại thấy trên báo bất ngờ viết: “A Cam của Trung Quốc, Picasso của tương lai”.

Nghiên cứu thật lâu, hóa ra cái đồ gia khóa kia đã là họa sĩ rồi, lại là họa sĩ của Mỹ.

Cũng sáu năm rồi, lớn lên nhìn rất tốt, một chút cũng không thay đổi.

Hứa Lai trầm nghĩ, nếu còn như trước đây, trong nhà không xảy ra chuyện gì, cậu nhất định sẽ tới mỹ xem triển lãm của người kia.

Đáng tiếc là ...

Cậu đem thiếu niên xinh đẹp trên báo cắt xuống, nghĩ tới nghĩ lui, bỏ vào bên trong ví của mình, nhưng ví của cậu quá cũ rồi, Hứa Lai lại chạy xuống cửa tiệm da nhỏ dưới lầu, dùng 10 tệ mua một chiếc bóp da mới, trân trọng đem tấm ảnh cắt kỹ.

Nhìn người trong tấm ảnh, Hứa Lai đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, nhếch miệng cười rộ lên.

Lâm Hoài ở nhà được cưng chiều đến lợi hại, tan học cũng có người tới đón, tuy vậy, cậu với Lâm Hoài cũng có một lần lén ra ngoài chơi cùng nhau.

Lâm Hoài rất thích sạch sẽ, thích nhất một việc chính là quét dọn vệ sinh.

Sau khi tan học, cậu có thể một mình cầm chổi, làm vệ sinh cho cả tầng lầu, làm xong còn phi thường tốt, đây cũng là nguyên nhân khiến cho mọi người đều yêu quý đứa trẻ Mít Ướt này.

Ngày đó, Hứa Lai bị thầy giáo giữ lại để chữa bài tập, rất khuya mới được thả về nhà (*như tội phạm =*)), kết quả liên chứng kiến cảnh Lâm Hoài một mình đang vất vả lau nhà.

Cậu rất tức giận, muốn nói tại sao mọi người lại ức hiếp bé thỏ trắng này (*Thở cái đầu cương, nó là hồ li =A=*)

Ai ngờ, Lâm Hoài ngẩng khuôn mặt đầy mồ hôi lên hướng về phía cậu cười, còn hỏi cậu: “Có sạch không?”

Hứa Lai chạy tới, ấp úng: “Chẳng lẽ bọn họ cũng không quét sạch sao?”

“Mình thích, mẹ nói, mình quét dọn rất sạch sẽ nha~”

Lâm Hoài cố gắng lao động một chút cũng không giống một tiểu quý thích khóc.

Hứa Lai ở cùng một chỗ giúp cậu dọn dẹp, sau khi kết thúc, đeo cặp sách tới phòng vệ sinh rửa tay.

“Lâm Hoài, tôi và cậu cùng về nhà được không?”

“Chú tài xế sẽ đến đón mình.”

“Hôm nay muộn thế này vẫn chưa đến đón cậu sao?”

“Hôm nay...” Lâm Hoài giơ tay lên, rất nghiêm túc mà nhìn đồng hồ, nhìn thật lâu, Hứa Lai tất nhiên trong lòng không phải không đủ kiên nhẫn, cũng không giúp cậu nhìn rõ, chờ.

Một lúc sau, cuối cùng Lâm Hoài cũng đọc lên: “Ừ, bây giờ là 5:20 Bắc Kinh, chú lái xe 6:30 tới đón mình...hơn một tiếng nữa, chính là70 phút, mình muốn đến phòng học làm bài tập.”

Hứa Lai cầm lấy cổ tay cậu, nhìn xem, quả nhiên là 5:20, cậu hơi nhếch lông mày: “Cậu tại sao không dùng đồng hồ điện tử, loại này cậu nhìn sẽ rất mệt a.”

Lâm Hoài gật gật đầu, lại lắc đầu, nghiêm túc trả lời: “Mình có chút ngốc, nhưng mẹ nói bề ngoài của cái này trông rất hợp với mình, đồng hồ điện tử rất nát, không tốt bằng cái này, cái này là, là Thụy, Thụy....”
Tư thế gãi đầu rất dễ thương.

“Thụy Sĩ sản xuất?”

“Ừ! Cậu thật thông minh, là Thụy Sĩ. Mình mãi mà không nhớ được.”

Lúc đó, Hứa Lai cảm thấy cha mẹ Lâm Hoài so với cha mẹ cậu hào phóng hơn nhiều, cho đứa con ngốc mang đồng hồ Thụy Sĩ.

“Hứa, Lai, cậu rất tốt” Lâm Hoài không đầu không đuôi nói một câu.

“Lúc nào cũng lau nước mắt cho cậu cho nên tốt sao?”

“Cậu tốt lắm” Lâm Hoài cười đến nỗi hai mắt híp lại.

Hứa Lai trong đầu có chút nóng, đề nghị cùng nhau ra ngoài chơi.

Lâm Hoài chần chờ rất lâu, nhưng không chống cự lại được sự hấp dẫn, đồng ý, còn nhất định muốn Hứa Lai nhớ rõ 6:30 chú tài xế sẽ tới đón cậu.

Ai ngờ, vừa mới đi, cậu lại dừng lại: “Cậu chờ mình một chút, Hứa Lai, mình phải đi tiểu.”

Hứa Lai ha ha cười, cùng đi tiểu với cậu.

Hứa Lai có chút tò mò, len lén liếc sang, ai ngờ Lâm Hoài vẫn rất cảnh giác, lập tức nghiêng người, kêu lên: “Hứa Lai không được đùa giỡn lưu manh, mẹ nói không được nhìn tiểu kê kê của người khác.” (*Thằng bé rất biết giữ mình =))*)

“Ai nhìn cậu hả?” Hứa Lai xấu hổ.

Hứa Lai sắp xếp lại ổn thỏa, rửa tay, Lâm Hoài đang ở chỗ khóa quần cài, thật kì quái, đến thời điểm này rồi, còn có ai dùng cúc quần hả, đều dùng phéc-mơ-tuya mà nhỉ.

“Sao không kéo khóa, có phải mẹ cậu nói cài cúc quần cũng tốt cho cậu?”

“Cài cúc quần không tốt, chậm! Sẽ để lại nước tiểu trên người” Lâm Hoài một bên cẩn thận cài nút, lại nói: “Cậu không được nói chuyện với mình, mình sẽ cài sai mất.”

“Tại sao không dùng khóa kéo?”

“Có một lần, bị khóa kéo, khóa kéo kẹt vào, rất đau!”

Hứa Lai phốc một tiếng bật cười, kết quả khiến cho Lâm Hoài tức giận: “Cậu đừng nói chuyện với mình, cúc quần cài mãi không xong...”

Vừa lúc trong phòng vệ sinh không có người khác, Hứa Lai bước tới vài bước, thay cậu đem cúc từ trong ra ngoài cài thật tốt.

Thật là phiền toái.

“Này lỗ như đi tiểu trên người thì phải làm sao?”

“Không đâu” Lâm Hoài tựa vào ngực Hứa Lai, nhìn cậu giúp mình cài cúc: “Mỗi lần mình có chút cấp bách, sẽ nói với thầy cô, như vậy sẽ không đi trên người, chưa từng có a.”

Cài hết cúc, Hứa Lai nhìn bé trai thấp hơn mình một cái đầu, trong lòng tự dưng hơi nóng. Tay không nhịn được vòng vào cậu, dựa vào, nhìn thấy những sợi tóc tinh tế màu nâu của cậu ấy hiện ra, rất thơm.

Mùi hương này, rất lâu sau này đều quanh quẩn nơi chóp mũi của cậu, rất khó quên.

“Hứa Lai, cậu rất tốt.” Lâm Hoài lại nhấn mạnh một câu.

“Ừ” Vòng tay ôm Lâm Hoài chặt hơn.

“Chúng ta là bạn bè đúng không?”

Hứa Lai nhéo gương mặt trắng nõn của cậu, cười nói: “Chúng ta không chỉ là bạn bè, chúng ta còn là anh em nữa!”

Lâm Hoài vui vẻ ra mặt, liên tục gật đầu.

“Ừ, anh em!”

Hai tiểu huynh đệ dắt tay nhau ra gần trường học đi dạo lung tung.

Ngày hôm đó Hứa Lai rất vui vẻ, cậu cầm lấy tay mềm mại vô cùng của thiếu niên kia, nụ cười không hề được cất giữ của thiếu niên, dù ăn một que kem đậu đỏ, cũng vui vẻ như nhặt được tiền vậy.

Hôm đó bọn họ quay về rất trễ, có điều, chú tài xế đón Lâm Hoài cũng tới muộn, không ai phát hiện ra hai người chạy ra ngoài chơi.

Đáng lẽ hai người đã hẹn nhau rồi, sau này vẫn muốn cùng nhau ra ngoài chơi. Nhưng sau đó không lâu, Lâm Hoài lại phải sang Mỹ rồi.

Hứa Lai nhìn Lâm Hoài trong bóp da, vẫn cười tươi sáng như cũ, cậu từ từ đem bóp đóng lại, đặt sát vào trong túi áo của mình.

Đình Từ 2011-07-22 12:49

5. Chương 5

Bởi vì sự chú ý ở trong nước đối với Lâm Hoài ngày càng nhiều, người đại diện của Lâm Hoài đã thương lượng với cha mẹ của cậu, để Lâm Hoài về nước phát triển sự nghiệp hai năm. Cha Lâm và mẹ Lâm đều vui vẻ đồng ý.

Nhưng vì sự nghiệp của họ tương đối lớn, nhất thời không thể về nước, Lâm Hoài cùng với người đại diện về trước.

Vẫn là thành phố S, rời khỏi đây sáu bảy năm, thay đổi nhanh đến nỗi không nhận ra nữa.

Lâm Hoài vịn vào cửa sổ xe, nhìn một hồi lâu, cho đến khi nhìn thấy khu bảo tàng được cha cậu thiết kế, mới xác nhận là đã thực sự trở về thành phố S rồi.

Nán lại ở nước ngoài lâu rồi, trở về hơn nửa ngày thì liền muốn đi ăn đêm tại các sạp hàng, các quán ăn đêm của thành phố S rất nổi tiếng.

Bản thân người đại diện cũng muốn ăn, tiện thể nghe theo lời Lâm Hoài cùng đến khu chợ đêm. Lâm Hoài thấy cái gì liền ăn cái đó, ăn từ lúc chợ đêm mở cho đến 11h đêm vẫn không thấy đủ (*=A= dạ dày cháu nó làm bằng bê tông à?*)

“Đi thôi, tiểu Hoài!”

Lâm Hoài lắc đầu, cậu còn chưa được ăn cá viên thơm cay mà.

Hiện tại, vóc dáng cậu cũng rất cao, chân dài đi rất nhanh, người đại diện thương cho mấy chú bán hàng đang chậm chạp chạy đuổi theo sau cậu.

Cuối cùng, cậu cũng nhìn thấy rồi, cách đó không xa có một sạp hàng bán cá viên, cậu chạy tới, nhếch miệng cười đắc ý, miệng nói: “Một hộp cá viên!”

Thực ra trước kia, khi vẫn còn ở thành phố S, mẹ cậu không cho cậu ăn ở các cửa hàng bên đường, nhưng cha cậu luôn lén dẫn cậu đi ra ngoài ăn.

Dù sao cũng muộn rồi, người trong chợ cũng ít đi rồi, Lâm Hoài ngồi xuống chiếc bàn dài hẹp bên cạnh, chống cằm đợi cá viên.

Sạp hàng bên kia đường, có một thanh niên luôn ngủ lại sau khi bán cá viên chiều, để cho đứa em trai dọn rửa chén bát và sắp xếp đồ đạc, chính mình đem hộp cá viên cho khách hàng cuối cùng đêm nay.

Tay của người khách này thật trắng và nhỏ, ngón tay rất dài, tuổi cũng không còn nhỏ lại đi chống cằm như những bạn học nhỏ ở nhà trẻ.

Người thanh niên đi đến trước mặt cậu, đem cá viên đặt lên trên bàn, có ý chào hỏi: “Mời dùng.”

Ngẩng đầu nhìn, thế nhưng lại ngây người.

Lâm Hoài nghĩ thấy mùi thơm phức của cá viên, nước miếng cũng chảy ra, tuy nhiên vẫn rất lịch sự nói: “Cảm ơn” Lúc nói nhìn người thanh niên.

Hứa Lai.

Lâm Hoài lộ ra hai hàng răng trắng: “Hứa Lai!” Vươn tay với lấy tay áo của người kia, giật giật.

Hứa Lai cúi đầu, không muốn để cho người khác thấy nụ cười của cậu.

Tay lau vào tạp dề mới cầm tay Lâm Hoài kéo ra.

“Lâm Hoài, sao không ở Mỹ vẽ tranh, đừng cười, ăn cá viên đi.”

“Ừ!” Lâm Hoài trong miệng thì đáp ứng, nhưng tay vẫn giữ chặt lấy tay áo của Hứa Lai, sợ cậu đi mất. Tay phải thì cầm đũa gấp cá viên, đút căng phồng trong miệng, còn muốn lên tiếng: “Hứa Lai...Mình, mình rất nhớ cậu, mình...hiện tại, mình phải về nước vẽ tranh. Chúng ta có thể chơi cùng nhau rồi.”

Hứa Lai hướng đến người đại diện ở bên cạnh gật nhẹ đầu, ngồi xuống bên cạnh Lâm Hoài.

“Cậu còn muốn ăn nữa không, tôi lại đi chiên cho cậu.”

Lâm Hoài lắc đầu: “Không, no rồi, lần sau lại chiên cho mình đi, Hứa Lai, cậu thật tốt, cậu còn biết chiên cá viên.”

Hứa Lai liền cười, thâm nghĩ chiên cá viên thì có gì khó đâu, cậu đều là họa sĩ a, còn được đăng lên tờ báo kia.

Lâm Hoài vô cùng vui vẻ, ôm lấy cái bụng nhỏ đã ăn no, nói không hết chuyện với Hứa Lai.

“Mình biết vẽ tranh rồi, rất dễ, chính là, chính là...” Cậu không hình dung ra, sẽ lại vò tóc.

“Vẽ rất nhiều tranh, treo ở trong phòng, có rất nhiều người đến xem, còn chụp ảnh. Ừm...” Hứa Lai nghĩ một chút, vẫn là đem chuyện về bức tranh vẽ chân dung Hứa Lai dấu đi, cái này là bí mật a!

“Hứa Lai, mình cho cậu biết, người nước ngoài da dễ không tốt, trên người cũng có mùi a! Cho nên phải dùng nước hoa, rất hôi!”

“KFC ăn cũng không ngon, không giống như ở đây...”

...

“Hiện tại, mình ở đây, cậu phải chơi với mình...”

Hứa Lai cứ ngồi nghe, đóng sập hàng lại, rồi cậu đem Hứa Lai vừa đi vừa nghe cậu lải nhải liên tục.

Hai người cứ như chưa từng xa cách nhau bảy năm vậy.

Như khi còn ở trường học, tay cầm tay, cười nói.

Chỉ là, Hứa Lai có thêm nhiều kiên nhẫn hơn, chứng ADHD trên người cậu cũng đã khỏi hẳn.

Thúc thúc đại diện ở một bên suy nghĩ điều gì đó.

Hắn liền nhận ra, Hứa Lai chính là thiếu niên thần bí trong bức tranh treo ở đầu giường trong phòng Lâm Hoài.

Chỉ là giữa hai hàng lông mày không có sự bá đạo cùng kiêu ngạo như vậy, ngược lại đã ôn hòa hơn trước rất nhiều, có nhiều nét tang thương hơn so với những người cùng tuổi.

Bọn họ nhìn là biết rồi.

Sao lại nhận ra vậy?

Người đại diện biết trước kia Lâm Hoài theo học một trường học đặc thù, thế nhưng nhìn dáng vẻ tiểu đệ kia rất bình thường. Chắc không phải là bạn học...

Một người là Picasso tao nhã tương lai, một người là chàng trai mặc tạp dề chiên cá viên bên đường.

Đứng chung một chỗ, lại không cảm thấy có chút bất ngờ nào, ngược lại, rất dễ chịu.

6. Chương 6

Để bồi Lâm Hoài, Hứa Lai từ chối một công việc, chỉ làm hai công việc.

Thật ra, hai người cũng không có chuyện gì để làm, chỉ là cùng nhau đi công viên trò chơi, xem phim, hát Karaoke, dạo phố, ăn quán ăn ven đường, thậm chí còn đi chụp ảnh chân dung.

Người đại diện lúc đầu vẫn còn đi theo, về sau thấy Hứa Lai cũng đáng tin cậy thì liền để cho bọn họ hoạt động một mình (*Không đi theo làm gì nữa ~ chú thực tốt:">*)

Sắp tới hè rồi, da của Lâm Hoài dù bị phơi nắng nhưng một chút cũng không đen đi, chỉ là càng thêm tinh thần, khiến cho Hứa Lai mỗi ngày giữa hai hàng lông mày lại thêm phần u ám.

Mặc dù, những thứ này tiêu không ít tiền, nhưng Hứa Lai một chút cũng không đau lòng.

Hôm nay, Lâm Hoài nói: “Hứa Lai, mình muốn vẽ tranh.”

Hai người chạy đến cửa hàng bán dụng cụ vẽ, Lâm Hoài chọn mấy cái bút, thoát nhìn đúng là đáng đáp của người trong nghề.

Ngay sau đó, Hứa Lai cùng Lâm Hoài lại bắt đầu vẽ phác thảo.

Nhìn Lâm Hoài chuyên tâm vẽ tranh, Hứa Lai không cảm thấy nhàm chán.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên gò má tinh tế của Lâm Hoài, Hứa Lai liền nghĩ đến kem.

Tranh của Lâm Hoài lại khiến cho Hứa Lai giật mình, ban đầu cậu cho rằng vì Lâm Hoài hơi tối dạ nên mới đặc biệt được ca tụng, nhưng rõ ràng là cậu nhầm rồi.

Lần đầu tiên nhìn thấy bức tranh được hoàn thành, Hứa Lai đã bị rung động,

Cậu không hiểu về hội họa, không hiểu các trường phái trừu tượng, không hiểu nghệ thuật.

Thế nhưng màu sắc tươi sáng, diễm lệ đến nỗi không thể hình dung, tầng tầng lớp lớp, như lửa, lại như nước.

Cậu nhìn thật lâu.

Trước đây, điều này không có cách nào có thể tưởng tượng ra được, bệnh ADHD mà có thể chuyên tâm như thế.

Lâm Hoài rất vui vẻ, khoa chân múa tay, cậu giật lấy tay của Hứa Lai: “Hứa Lai, cậu thích không, nếu thích thì tặng cho cậu.”

Hứa Lai cúi đầu cười: “Giá trị rất nhiều tiền đúng không?”

Lâm Hoài càng vui vẻ hơn: “Cậu thật sự thích, sau này mình vẽ tranh, toàn bộ đều tặng hết cho cậu, Hứa Lai!”

Hứa Lai nhấp môi, đương nhiên cậu không cần tất cả những bức họa này, nhưng nghe xong, lại cảm thấy rất vui vẻ, trong mắt thấy nóng nóng.

Cậu đưa tay ra ôm lấy Lâm Hoài.

Lâm Hoài rất kì quái, cậu cúi người nhất định phải nhìn mặt Hứa Lai, Hứa Lai trốn tới trốn lui cũng vô dụng.

“Hứa Lai, cậu khóc rồi!” Lâm Hoài há to miệng.

Lâm Hoài luống cuống lấy ở trong áo ra một chiếc khăn tay lụa, thay cậu ấy lau nước mắt.

Hứa Lai cười, bỏ tay của Lâm Hoài ra, rồi lại ôm lấy cậu.

Thật chặt thật chặt mà ôm lấy.

Thật ra, cậu rất cô đơn.

Cho tận đến bây giờ, đều rất cô đơn.

Lâm Hoài dường như cảm thấy điều gì đó, cũng ôm đối phương thật chặt.

Bỗng nhiên nói: “Hứa Lai, chúng ta là anh em!”

Hứa Lai cứng đờ, một lát sau, mới thấp giọng nói: “Ừ, chúng ta là anh em.”

Nhưng anh em là như vậy sao?

Muốn đem đối phương ôm lấy, muốn ...

Lâm Hoài lại đột nhiên nói: “Hứa Lai, chúng ta không phải là anh em.”

“A?”

“Chúng ta còn hơn cả anh em nữa.”

Tâm tình tốt của Hứa Lai giống như bị kéo xuống, dở khóc dở cười, trán chống vào trán của Lâm Hoài.

Lâm Hoài cảm thấy chơi rất vui, trán dùng sức húc vào trán cậu, hai người nhân tiện đang chơi ở bên hồ đứng dậy, cù nách đối phương.

Cuối cùng, Hứa Lai đem Lâm Hoài cười đến nỗi không thể thở nổi nữa đè trên mặt đất.

Lâm Hoài cười đến tỏa sáng.

Hứa Lai ngơ ngác nhìn, bỗng dừng cúi đầu xuống, ở trên đôi môi đỏ hồng đó ẩn xuống một nụ hôn.

Chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt, hôn xong, Hứa Lai nhảy dựng lên, không biết phải làm sao.

Lâm Hoài sờ vào môi của mình, nhìn nhìn Hứa Lai, rồi lại giang hai cánh tay: “Còn muốn nữa! Hứa Lai.”

Một tay Hứa Lai bị cậu kéo, mặt trầm xuống: “Cậu hiểu cái gì hả?”

“Ai nói không hiểu, đây là hôn môi, người nước ngoài đều như vậy.”

Hứa Lai nghe xong lại có chút chán nản, nhưng có thể trông đợi gì từ cái đồ ngốc nói chuyện không đầu này?

“Ừ... mình còn muốn.” Lâm Hoài đã quá quen với Hứa Lai rồi, lúc này cả người đều bám vào người cậu, vịn vào cái eo, giống như một đứa nhỏ hướng đến người lớn xin kẹo vậy: “Hứa Lai, mình còn muốn hôn hôn mà!”

Hứa Lai phiền não một hồi, vốn là thanh niên rồi, tại sao lại chống vào người cậu mà dây dưa như vậy.

Quả nhiên, nâng đầu cậu ấy lên hung hăng mà hôn xuống, gián tiếp đón lấy nụ hôn, nước bọt hòa vào nhau.

Rất lâu, rất lâu, hai người mới tách ra, Hứa Lai thở gấp, Lâm Hoài hai má đỏ đỏ.

Lâm Hoài cũng không biết tại sao, cuối cùng lại thẹn thùng đứng lên (*Cưng còn biết xấu hổ??? =3=*) đem đầu vùi vào vai Hứa Lai, một lúc sau, cậu lại hơi lo lắng, nhẹ nhàng nói: “Mình giống như bị bệnh tim vậy...” Cậu đem tay của Hứa Lai đè vào ngực mình.

Thành thật! Thành thật thành thật! Trái tim ở bên trong đập nhanh đến khác thường.

“Mình không thở được...”

“Hứa Lai, mình sợ...”

Hứa Lai không để cho cậu tiếp tục nói chuyện, lại đem miệng của cậu chặn lên.

Hôm nay, hai người ở đây hôn tới hôn lui, rất khuya mới trở về.

Đình tử 2011-07-22 12:49

7. Chương 7

Kết quả ngày hôm đó trở về, đúng lúc cha Lâm và mẹ Lâm về nước sớm.

Tại cửa Lâm gia, bốn người chạm mặt nhau.

Lâm Hoài vô cùng hưng phấn, giới thiệu với cha mẹ: “Đây là người anh em tốt nhất nhất nhất nhất nhất a! So với anh em còn tốt hơn!”

Lại giới thiệu với Hứa Lai: “Đây là cha mình, đây là mẹ mình.”

Hứa Lai luôn cảm thấy, ở cha mẹ Lâm Hoài có điều gì đó không đúng lắm, nhưng quả thật có chút chột dạ, cũng không dám nhìn thẳng họ, chỉ ấp úng chào hỏi, quay người muốn đi, thế nhưng cha Lâm vẫn mời cậu vào nhà.

Mẹ Lâm cũng chưa sắp xếp lại hành lí, ngồi xuống thì liền nhìn thật kỹ đứa con trai của mình.

“Tiểu Hoài, miệng của con làm sao vậy?” Miệng con trai sưng khác thường.

Lâm Hoài có chút xấu hổ, nhưng trước đó Hứa Lai đã nói với cậu, chuyện đi chơi hôn hôn hôm nay là bí mật của hai người, cậu phải đảm bảo không được nói với người khác.

“A...” Lâm Hoài không biết nói dối sẽ cần môi không nói lời nào, nhưng trên mặt không kiềm chế được lại cười đến say mê.

Mẹ Lâm sắc mặt trầm xuống, muốn nói gì đó với Hứa Lai lại bị cha Lâm ngăn lại.

Hứa Lai trong tình cảnh quẫn bách xấu hổ, trong đầu là một mảng hỗn loạn, chính cậu cũng không biết, tại sao lại cùng Lâm Hoài cứ hôn mãi như vậy, thật sự rất muốn rất muốn, thậm chí còn muốn *(Đem ngta ăn sạch hả cục cưng *che miệng cười*)*

Đối phương là cái đồ gia hỏa cái gì cũng không biết.

Luôn đánh lừa cảm giác của đối phương, nhưng sự thật là không nhịn được, nhất là vào thời điểm Lâm Hoài cao hứng mà muốn cậu làm lại.

Cậu lúng túng vội vàng đứng lên, tạm biệt ba người bọn họ, thuận cơ hội mà rời đi.

Lâm Hoài cong miệng lên, hét to một tiếng: “Hứa Lai!”

Hứa Lai dừng ở cửa, bất đắc dĩ quay người lại nhìn cậu.

Lâm Hoài nhếch miệng cười đắc ý, sau đó nhảy đến, hôn một cái lên mặt Hứa Lai: “Ngày mai còn muốn vẽ tranh nha!” Về mặt hưng phấn, cái đó nói là vẽ tranh, thực chất là nói, ngày mai vẫn muốn thân thiết.

Đã sớm đem cái bí mật này quên hết.

Sắc mặt Hứa Lai cũng đỏ hần lên, hoàn toàn không dám giương mắt lên nhìn người khác, chạy chối chết.

Vợ chồng Lâm gia nhìn nhau, sắc mặt rất khó coi.

Thế nhưng Lâm Hoài lại quá hưng phấn, chỉ biết nói với cha mẹ, những ngày này trôi qua vui vẻ như thế nào, Hứa Lai sẽ chiến cá viên, Hứa Lai biết làm chân gà hầm rượu, Hứa Lai biết làm bánh bí đỏ, Hứa Lai biết làm bánh tư nhỏ, Hứa Lai biết làm cháo gà thái sợi với rau cải*(Ở đây mình đã tra thử thì rau này thuộc họ rau cải nên mạn phép để là rau cải cho mọi người dễ hiểu)*, Hứa Lai biết hát [Sét đánh anh hùng], Hứa Lai biết lái xe, Hứa Lai biết cái này, Hứa Lai biết cái kia...

Kì thật, cha Lâm mẹ Lâm ở trong điện thoại cũng đã nghe qua một lần.

Sự thật thì, biết làm những cái này, Hứa Lai cũng chỉ là một đầu bếp, còn là một đầu bếp rất bình thường, thế nhưng tùy tiện có thể kéo đến một đám thanh niên nhỏ tuổi.

Nhưng ở trong miệng con trai mình, đem những thứ tựa hồ không đáng giá đó so với kiến trúc của cha và người mẹ là thầy thuốc giỏi nhất này lại so không bằng.

Mẹ Lâm vô cùng phiền muộn, trong miệng con trai mình toàn là cái tên Hứa Lai kia, chỉ là bắt đầu hỏi thăm bà một chút, cho đến bây giờ cũng không có thêm điều gì khác.

Hai vợ chồng cũng nhớ rất rõ cái người Hứa Lai này, trước đây ở trường học đặc biệt, cô giáo Diệp đã từng nhắc đến có một bạn học có thể khiến cho con mình không khóc nữa, nghe nói chính là đứa trẻ Hứa Lai có bệnh ADHD này.

Bọn họ cũng nhìn rõ ràng, con trai vẽ mấy tháng trời, bức họa quý giá nhất để ở trong phòng chính là bức họa vẽ Hứa Lai.

Con của mình có thể kết bạn là chuyện tốt, thế nhưng, Hứa Lai lại là ...

Bất quá, cái nhà này có bao nhiêu như vậy, vậy mà Nghĩ đến đôi môi sưng đỏ của con trai, mẹ Lâm giận không kiềm chế được.

Chuyện này sao có thể được!

“Tiểu Lâm, bắt đầu từ ngày mai không cho phép con gặp Hứa Lai nữa!”

Lâm Hoài đứng ở bên cạnh sững người.

Cha Lâm tuy cũng không quá vui vẻ, nhưng vẫn đứng ở đằng sau vỗ nhẹ vào lưng vợ.

Nước mắt ở trong mắt Lâm Hoài lăn qua lăn lại.

Quả nhiên, con trai muốn khóc.

Nhiều năm như vậy con trai mình cũng không có khóc, mẹ Lâm có phần hối hận. Đứa nhỏ này một khi khóc lên, là không dứt, không ai ngăn lại được.

Hơn nữa, đứa nhỏ thành ra như vậy đều là do sai lầm của cha mẹ...

Ai ngờ, Lâm Hoài không những không khóc, còn lau sạch nước mắt, cầm hận mà lên lầu.

Lên đến lầu hai, còn quát to một tiếng: “Mẹ thật xấu!” Sau đó! Đóng cửa lại kháng nghị.

Mẹ Lâm về điểm này hối hận lập tức bốc hơi đến không còn một mảnh, tức giận chạy thẳng tới huyết Thái Dương.

“Lão Lâm, ông nhìn con ông xem!”

Cha Lâm lại không nói gì, nhìn lên phía lầu hai, kinh ngạc, suy nghĩ điều gì đó.

Đình Tử 2011-07-22 12:49

8. Chương 8

Ngày hôm sau, Lâm Hoài đeo bao lô sắp ra ngoài, cậu và Hứa Lai đã hẹn nhau rồi, chín giờ gặp nhau ở đường quốc lộ.

Vợ chồng Lâm gia sớm đã quá nuông chiều đứa con của mình, cũng không có biện pháp để cấm cậu, đành phải cùng cậu đi ra ngoài, kết quả là đợi hơn một tiếng đồng hồ, cũng không thấy bóng dáng Hứa Lai đâu.

Lâm Hoài không nói lời nào, lấy điện thoại ra, gọi điện.

Cậu không biết dùng điện thoại di động cho lắm, Hứa Lai dạy cậu rất lâu mới biết được một chút, Hứa Lai chỉ lưu một số điện thoại trong di động, chỉ cần ấn vào phím đó là được rồi.

Vợ chồng Lâm gia nhìn con trai gọi điện thoại, có chút ngạc nhiên, lúc trước thằng con ngốc này có chết cũng không dùng di động, nghe tiếng chuông điện thoại còn có thể ném luôn điện thoại đi.

Nhưng rõ ràng lại không có ai bắt máy.

Lâm Hoài hoảng hốt, lúng túng. Cha Lâm hỏi cậu để ông cầm điện thoại xem xem, nhưng cậu gắt gao nắm chặt máy không muốn đưa ra.

Gọi nhiều lần, đều không có âm thanh gì.

Nước mắt trong mắt Lâm Hoài lại vòng tới vòng lui (*rưng rưng*)

Cuối cùng, cậu ném di động lên mặt đất, ô ô khóc lên.

Mẹ Lâm vội vàng ôm tâm can của mình vào lòng, trong lòng lại cực hận cái tên Hứa Lai kia, lại vẫn lấy lui làm tiến!

Cha Lâm nhặt điện thoại trên đất lên, may mà cũng không bị ném hỏng, ông gọi lại, nhưng máy chủ đã khóa.

Hai vợ chồng khuyên can mãi, dỗ con trai về nhà trước.

Lâm Hoài về đến nhà, vùi người vào trong ghế sofa khóc nức nở.

“Hứa Lai, Hứa Lai.”

Không khỏi bực bội.

Chỉ có khóc, khóc rồi Hứa Lai sẽ đến.

Cậu khóc rất lâu, bắt đầu tức giận, đem tất cả những đồ đạc linh tinh trong phòng khách quăng hết xuống đất.

Vợ chồng Lâm gia thở dài, cũng chỉ có thể để mặc cho cậu quăng đồ đạc, vừa gọi điện cho người quản lý, làm phiền hẳn tìm cái tên Hứa Lai kia về đây.

Thế nhưng cũng không có tin tức gì, hỏi Lâm Hoài thì hỏi cái gì cũng không biết, chỉ không thể ngừng khóc được thôi.

Dù sao cũng hai mươi một tuổi rồi, đã trở thành họa sĩ rồi, còn như thế này Ai, hai vợ chồng vì đứa con này, đã cố gắng làm hết tất cả những gì có thể rồi.

Đúng vào lúc cả nhà Lâm gia đang sầu vân thăm vự (*âu sầu, sầu nào*), lại nghe thấy tiếng chuông cửa, đúng là Hứa Lai đang đứng ngoài sân.

Mẹ Lâm muốn mắng cái tên xấu xa này, nhưng lại phát hiện trên đầu Hứa Lai phủ đầy băng gạc, chân cũng khập khiễng.

Tức giận hỏi: “Bị thương rồi?”

Hứa Lai gật đầu.

Hôm nay cậu đen đến cực điểm, đêm hôm qua lần qua lần lại trên chiếc giường sắt nhỏ suy nghĩ cả buổi tối, sáng sớm vừa mới ngủ đã bị chuông báo đánh thức, phải đi gặp Lâm Hoài rồi.

Rời giường, vừa ra cửa, thì đối diện liền bị một chiếc xe máy đâm ngã, ngã đến xây xẩm mặt mày, đợi đến khi tỉnh lại, chủ xe máy đã bỏ trốn, may mà người trên đường có lòng tốt dìu cậu đến bệnh viện, muốn gọi điện cho Lâm Hoài, nhưng điện thoại lại hết pin.

Lúc này, không dễ dàng gì mới có thể đứng lên, vội vội vàng vàng chạy đến, ở bên ngoài phòng thì nghe thấy tiếng quý thích khóc đang khóc.

Ai.

Cậu bước vào cửa, trong phòng là một mảng hỗn độn. Trời ạ!

Cậu đi đến bên cạnh Lâm Hoài, lấy ống tay áo lau nước mắt cho cậu ấy.

“Uy, mình đến rồi, đừng khóc.”

Lâm Hoài không khóc nữa, tự mình lấy tay áo của Hứa Lai lau nước mắt, mắt đỏ đỏ càng giống con thỏ.

Cậu nức nở, đánh một cái, đánh thẳng vào bụng Hứa Lai.

“Ai yo”, Hứa Lai ngã xuống đất, đau đến méo miệng.

“Mít ướt, lực không nhỏ nha!”

“Hứa Lai, đồ tồi!” Lâm Hoài tức giận, đầu xoay qua một bên.

Vợ chồng Lâm gia thấy con mình đánh người bị thương ngã trên mặt đất, trên đất còn có các mảnh vụn thủy tinh bị đập vỡ, trong lòng có chút không yên tâm.

Hứa Lai từ dưới đất đứng lên, ngồi xuống bên cạnh Lâm Hoài, găm nhẹ: “Đã xong chưa!”

Hứa Lai quay đầu: “Cái điện thoại kia, nát! Không gọi được!”

Hứa Lai cũng không nói rõ, chiếc điện thoại đó cậu tốn mất hai nghìn để mua kiểu dáng mới nhất, bản thân cậu hiện tại cũng vẫn đang dùng chiếc điện thoại cũ từ năm năm trước!

“Điện thoại cũng rơi vỡ rồi à?”

Lâm Hoài đem chiếc điện thoại đã ném một lần từ trong túi áo lấy ra, mở lại, trên màn hình là hai cái đầu của Lâm Hoài và Hứa Lai đang dán vào nhau.

Cậu thực sự không muốn ném, trên mặt còn có Hứa Lai.

“Trong này đều là cậu ném sao?”

Lâm Hoài không trả lời, quay đầu, lại bị Hứa Lai quay lại.

“Cậu không phải rất thích sạch sẽ sao, chúng ta quét dọn cho sạch được không?”

“Không được, cậu quét!”

“Mình bị thương.”

Lâm Hoài chớp mắt mấy cái, thò tay sờ lên lớp băng gạc trên đầu Hứa Lai: “Không có máu! Gạt người!”

Lúc này, mẹ Lâm không nhịn được nói: “Tiểu Hoài, người ta bị thương!”

Lời của mẹ thì Lâm Hoài còn tin, có chút luống cuống, hỏi Hứa Lai: “Thật sự rất đau sao?” Dĩ nhiên cậu cho rằng đối phương đang giả bộ.

Vợ chồng Lâm gia cùng Hứa Lai đều dễ khóc dễ cười.

Nhưng trong lòng Lâm Hoài ngược lại cảm thấy rất tốt, bắt đầu bắt tay quét dọn tổng thể.

Sợ tay cậu bị thương, Hứa Lai khắp khiêng với cha mẹ Lâm tới giúp cậu một tay, nhưng lại bị cậu đuổi ra, nói là ngại bọn họ quét dọn không sạch sẽ!

Đình Tử 2011-07-22 12:50

9. Chương 9

Trên sofa, cha Lâm đem một chén nước cho Hứa Lai.

Hứa Lai thụ sủng nhược kinh (*được quan tâm nên có chút lo lắng*), nhận lấy, uống một ngụm.

Cha Lâm nhìn đứa con đang bận bịu lau nhà, hỏi Hứa Lai: “Cậu với nó là bạn cùng lớp, hiện tại ngược lại cũng tốt rồi.”

“Vâng.” Hứa Lai biết là nói đến chứng bệnh của cậu trước kia.

“Thằng con ngốc này của ta chắc sẽ không tốt hơn rồi.”

“Cậu ấy hiện tại rất tốt.” Hứa Lai tiếp lời.

Cha Lâm nghĩ muốn hỏi một chút đến việc khác, nhưng lại không biết phải mở miệng như thế nào.

Khi còn trẻ cha mẹ cũng làm những việc sai trái, nhưng khi đó cũng không tham gia vào con đường bất chính, mỗi ngày làm việc kiếm tiền, không hút thuốc lá, không uống rượu. Cậu dù sao cũng là đứa trẻ học từ trường học đặc biệt kia ra!

Chỉ là...chỉ là cậu với Lâm Hoài giống nhau, đều là con trai!

Cha Lâm khi đang do dự, Hứa Lai lại đột nhiên nói: “Bác trai, cháu sẽ chăm sóc cậu ấy cả đời.”

Nói xong, rất nhanh cúi thấp đầu xuống, cổ có chút đỏ.

Trong lòng cha Lâm chấn động, rồi lại cười phá lên, cũng vẫn là trẻ con thôi.

Mẹ Lâm cầm khay từ bếp đi ra nghe thấy rất rõ ràng.

“Cả đời, cậu có biết chăm sóc một người...” Vành mắt mẹ Lâm đỏ lên.

Hứa Lai quay đầu lại, rất nhẹ nhưng rất kiên định, còn nói: “Cậu ấy rất tốt.”

Lúc này, Lâm Hoài sôi nổi chạy tới, bày ra thành quả lao động của cậu, mọi người đều không nói nữa.

Lâm Hoài nhất định muốn Hứa Lai làm đồ ăn cho cậu ăn.

Hứa Lai bận bịu trong phòng bếp, mẹ Lâm xuống giúp một tay.

“Ta là bác sỹ, ta không phải là không thông suốt.” Mẹ Lâm nhìn thao tác thành thạo khi nấu ăn của Hứa Lai, nhin không được lại mở miệng.

Hứa Lai mò chân gà trong nồi lên, miệng nói: “Cháu không biết cái khác, cháu chỉ muốn chăm sóc cho cậu ấy, và ở bên cậu ấy, rất vui vẻ.”

Mẹ Lâm không nói gì thêm nữa.

Bữa cơm này, bốn người cùng nhau ăn, đồ ăn đều rất bình thường, nhưng mọi người đều rất thoải mái.

Có rất nhiều việc, phải dùng thời gian để chứng minh.

Càng phải có cơ hội để mình chứng.

10. Chương 10

Tiểu Diệp trong nhiều năm sau gặp lại Mít ứt và Tiểu Bá Vương.

Hai người cùng nhau tới thăm cô giáo.

Mít Ứt đã là họa sĩ nổi tiếng, Tiểu Bá Vương cũng không còn hung dữ như trước, đang kinh doanh một quán ăn.

Hai người hình như tình cảm rất tốt. Còn nhất định phải mời cô ăn cơm.

Trong bữa ăn, Tiểu Bá Vương rất chú ý chăm sóc cho Mít Ứt, khi thanh toán tiền, Tiểu Diệp nhìn rất rõ, bức ảnh người con trai được cắt ra từ trên báo trong bóp da, chính là nụ cười tươi sáng của Mít Ứt.

Mọi người nhất định phải xem kết quả của Mít Ứt nha.

Có chút vội vàng.

Tuy nhiên cũng đã đến lúc rồi.

Có những chuyện là phải để thời gian nghiệm chứng.

Có thời gian muốn đem quyển sách này kéo dài thêm nữa. Hắc hắc

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mit-uot>